

Lord Byron i el camí de la lluna

“Crec que aviat viatjarem en naus aèries; farem viatges per l'aire en lloc de viatges per mar; i a la llarga trobarem el camí de la lluna, malgrat la nostra necessitat d'atmosfera.” La predicció fou feta l'any 1822, i el visionari es diu Lord Byron. Com heu vist, l'autor de *Don Joan* no anava gens ni mica desencaminat. Tanmateix, sens dubte la seua ocurrència va despertar els somriures mofetes dels seus contemporanis, que devien veure en aquestes idees una ximpleria brillant i repussada. El camí de la lluna! Quan Byron escrivia això encara molts es negaven a viatjar amb tren, en aquella màquina de ferro infernal. La lluna doncs...

Tanmateix, Byron no havia fet res sinó imaginar com podia ser el futur i confiar en la capacitat de progrés de la humanitat. Aviat podrem vèncer –pensava– els entrebancs tècnics (volar en naus aèries) i fins i tot superar les limitacions que ens condicionen com a éssers vius (la manca d'atmosfera). A hores d'ara la predicció de Byron no sorprèn gota, i donem per fet que els llargs viatges espacials són més o menys possibles. Però què diríeu si algú pronosticava que l'únic futur possible de la humanitat és la colonització espacial? Ho escriu Fernando Ballesteros, investigador de l'Observatori Astronòmic de la Universitat de València: “Una cosa és segura. Mentre romanem al nostre planeta tenim data de caducitat. La població de la Terra es duplica cada quaranta anys i prompte rascarem els límits del nostre sistema” (*Mètode*, 57). Ballesteros proposa de començar amb la *terraformació* de Mart, fer-lo habitable “injecció a l'atmosfera marciana gasos de fort efecte hivernacle, com el CFC, i bacteris fotosintètics als pols”, per tal de crear una atmosfera respirable. No obstant això, aquest procés duraria vora un centenar d'anys, i quan tinguérem un Mart en condi-

Martí Domínguez

JOSE LUIS INESTIA

ons la situació al nostre planeta seria insostenible. Ballesteros proposa, doncs, com a possible solució complementària d'intensificar l'exploració espacial, i sobretot la recerca de vida intel·ligent: trobar alguna altra civilització que ens pugui proporcionar una tecnologia alternativa per a sortir d'aquesta rateta.

Steven J. Dick, en un article titulat “Don't expect ET to be like us” (*New Scientist*, 2658), creu que la recerca de vida intel·ligent no es fa d'una manera del tot adient. Els esforços s'han concentrat en els planetes semblants a la Terra, que podrien haver desenvolupat una vida pareguda a la nostra, però segons aquest investigador de la NASA és molt possible que el que hi haja a l'univers siga vida postbiològica (és a dir, intel·ligència artificial). Per tant, aposta per ampliar el camp de recerca de vida, de no centrar-lo en planetes habitables, i d'intentar interceptar algun missatge. En aquest sentit escriu: “És molt improbable que aquesta vida postbiològica desitge comunicar-se amb uns embrions biològics com els humans; per tant, estem obligats a intentar interceptar les seues

comunicacions. En la vasta disparitat d'edat entre la biològica i la postbiològica rau la incommensurabilitat del problema: la diferència entre les nostres ments i la d'ells podria ser tan gran que la comunicació fóra impossible.”

Evidentment, tot açò pot semblar ciència-ficció. Però també un dia les paraules de Lord Byron crearan incredulitat. Fernando Ballesteros ens alerta que l'expansió de la raça humana més enllà del nostre planeta hauria de començar ja. El *camí de la lluna* podria ser la nostra única salvació. Com afirma el físic rus Konstantin Tsiolkovski, un dels pioners del viatges espacials: “La Terra és el bressol de la humanitat. Però no es viu sempre al bressol.” És hora de fer les primeres passes. Cap a Mart, doncs...